

РЕШЕНИЕ

№ 31708

гр. София, 11.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разглежда дело номер **6641** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Х. Ф., [дата на раждане], гражданин на Л., ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез адвокат А. А., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 1, срещу Заповед рег. № 513з-4971 от 07.05.2026 г. на началника на отдел „Миграция“ – СДВР, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 100656/09.03.2026 г. от Х. Ф..

Излагат се доводи за незаконосъобразност и необоснованост на оспорвания акт поради нарушения на материалния закон и неговата цел. Твърди се, че са представени в хода на административното производство необходимите доказателства, от които е видно, че жалбоподателят разполага със средства за издръжка за искания период на продължително пребиваване. Развива съображения, че макар средствата по сметка на негово име в „Револют“ да са лично негови, ги е прехвърлил на негова племенница, тъй като е изтекъл срокът на разрешеното му пребиваване в страната, което можело да доведе до блокиране на сметката му. Сочи, че това важи за всички банки, които оперират на територията на РБ. Възражава, че нито в закона, нито в самия административен акт е посочено, че изискуемата за издръжка сума следва да бъде налична постоянно, както и срещу невъзможността да докаже това изискване с налични парични средства в брой. Позовава се на нарушения на КРБ и на ЕКЗПЧОС. Моли за отмяна на оспорваната заповед на началника на отдел „Миграция“ – СДВР.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. А., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена от съда, като отмени оспорваната заповед за отказ за

предоставяне на право на продължително пребиваване.

Ответникът - началника на отдел „Миграция“ – СДВР, не се явява и не се представлява по делото. Софийска градска прокуратура не се представлява по делото.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл. 142, ал. 1 АПК, вр. с чл. 188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че в отдел „Миграция“ - СДВР е подадено заявление с вх. № 100656/09.03.2026 г. от лицето К. Ф. / Х. Ф., гражданин на Л., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], с национален паспорт № LR2158918, валиден до 12/07/2031 г., за получаване на право на продължително пребиваване в РБ, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България – ЗЧРБ /л.31-35/. Л. гражданин обосновава целта на пребиваването си като търговски представител на търговско представителство „СИНВ ИНВЕСТ“ ООД, с БУЛСТАТ:[ЕИК] и седалище в [населено място]. Имал е разрешено продължително пребиваване на същото основание за срок до 20.03.2025 год., което е изтекло към датата на подаване на заявлението.

Въз основа на посоченото в заявлението, че чуждият гражданин желае да получи право на пребиваване за срок от 1 год., е изчислено от административния орган, че необходимите средства за издръжка, които трябва да докаже, че разполага, се равняват на 7 442 евро. На гише при подаване на заявлението Х. Ф. е уведомен, че трябва да докаже наличие на средства за издръжка в посочения размер.

На 18.03.2026 год. чужденецът е приложил извлечение от 18.03.2026 год. от сметка в „Револют“ за постъпили по нея 7 000 евро на дата 18.03.2026 год. от L. NAJA G. /л.30/.

Във връзка с необходимост от представяне на доказателства за извършената от чужденеца дейност като търговски представител за предходния период е изготвено писмо с рег. № 51300-21706/23.03.2026 год. /л.28/, с което чужденецът е уведомен, че срокът за разглеждане е удължен с 1 месец, на основание чл. 14, ал.2 от ППЗЧРБ.

На 16.04.2026 год. Х. Ф. със заявление /л.19/ е депозирал допълнителни документи - декларация от наемодател и актуална референция за налични финансови средства по сметка в „Револют“. От приложеното последно извлечение от „Револют“ е видно, че балансът му е 22.21 евро, като средствата, които е получил на 18.03.2026 год. от L. NAJA G. в размер на 7,000 евро, чужденецът е върнал обратно към L. NAJA G. още на същия ден /л.21/.

При гореустановените факти органът е стигнал до извод, че чужденецът не разполага с необходимите средства за издръжка за желания срок на пребиваване, във връзка с което на основание чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ по заявлението на Х. Ф. със Заповед рег. № 513з-4971от 07.05.2026 г. /л.15-16/ на началника на отдел „Миграция“ – СДВР е постановен отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване. Издадена е в писмена форма, като в същата е изложена горната фактическа обстановка и е посочено съответното правно основание по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ.

Към акта е представено становище рег. № 513р-49053 от 05.05.2026 г. /л.17-18/ от началник на гр. 01 КПС – СЗМ, в което е изразено мнение, че са налице основанията по чл. 10, ал.1,т. 9 ЗЧРБ за отказ, тъй като чуждият гражданин има налични средства по банковата сметка в размер на 22.21 евро.

По делото е представена цялата административна преписка по издаването на акта. Допълнително са представени от жалбоподателя писмени доказателства – общи условия на банка „Револют“ и разпечатка от електронна кореспонденция между банката и жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от легитимирано лице - адресат на индивидуален административен акт, в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на РБ е установен в Закона за чужденците в РБ и правилника за прилагането му.

На основание чл. 23, ал. 5 от ЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване чужденецът подава лично в дирекция „Миграция“ или в отдел/сектори/групи „Миграция“ при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагане на закона. Съгласно ал. 7 от с.з., директорите на дирекция „Миграция“, на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго.

В настоящия случай съгласно Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. /л.55-л.56/ , издадена от директора на СДВР, на началника на отдел „Миграция“ при СДВР е възложено да издава и да отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване. Със Заповед № 513з-607/22.01.2025 г./л.72/ и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. /л.73/ на директора на СДВР, поради отсъствието на началника на отдел „Миграция“ при СДВР, на главен инспектор С. Т. С. – началник на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР, е възложено да замества титуляра, считано от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Предвид изложеното съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и чрез делегация правомощия.

Актът е издаден в писмена форма съгласно чл. 59, ал. 1 АПК и съдържа всички изискуеми реквизити съгласно чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ.

Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК.

Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанията за отказ по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, на която разпоредба се позовава ответникът – чужденецът няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане.

В настоящия случай е установено, че към заявлението за получаване на разрешение за продължително пребиваване е представено извлечение от сметка в банка „Револют“ на името на жалбоподателя Х. Ф.. Констатира се, че на 18.03.2026 г. по сметката е получен превод към жалбоподателя в размер на 7 000 евро от Л. Нажа Гази и в същия ден сумата е върната на Л. Гази. От друго представено извлечение се установява, че на 19.05.2025 г. и на 20.05.2025 г. са извършени два превода от Л. Нажа Гази към жалбоподателя в размер на 6500 лева, като на 20.05.2025 г. е извършен превод от жалбоподателя към Л. Нажа Гази в размер на 11 000 лева.

Жалбоподателят не представя доказателства, че сумите, преведени от Л. Нажа Гази към негова сметка в „Револют“, са негови лични средства. Не представя доказателства, че е разполагал с такава сума, както и данни за произхода ѝ. Липсват доказателства, че ги е предал на Л. Нажа Гази, както и данни за времето и начина на предаването им. Предвид изложеното няма никакви

индикации, че процесните суми, с които жалбоподателят обосновава възможността си да финансира пребиваването си в РБ, са негова собственост и свободно може да се разпорежда с тях. С изложените мотиви настоящият състав намира, че жалбоподателят не е представил доказателства, че разполага с необходимите средства за издръжката си по време на престоя в РБ, което обосновава законосъобразния извод на ответния орган, че са налице отрицателните предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ за постановяване на отказ по заявлението му за предоставяне на продължително пребиваване.

На основание чл. 170, ал. 2 от АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. В настоящия случай жалбоподателят не се е справил с доказателствената тежест да осигури и представи по делото доказателства, които подкрепят безспорно неговите твърдения за наличие на основанията за получаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ, съответно че не са налице отрицателните предпоставки на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ

Изложените възражения от жалбоподателя касателно риска от блокиране на сметката му съгласно общите условия на банка „Револют“ са непротивопоставими на изискванията на закона. При положение, че иска да получи право да пребивава в РБ, чуждият гражданин следва да изпълни условията, които поставя нормативната уредба. В случая нормата изисква представяне на доказателства, че чужденецът може да пребивава за искания период на територията на страната със собствени средства, за чийто произход няма ограничения. Единственото изискване е кандидатът да може да се разпорежда с тях. Няма лимитативно изброяване и на допустимите документи, с които следва да бъде доказано това условие. В конкретния случай предоставената парична сума чрез банков превод от Л. Гази не е на разположение на жалбоподателя, тъй като още в същия ден е върната обратно на Л. Гази. Последното създава впечатление, че целта на двете операции е да се изпълни формално изискването за наличие на определена сума по сметката на кандидата, което да се обективира в документ за пред административния орган. Законът обаче изисква да се докаже обективен факт – наличието на необходимите средства за издръжка за периода на пребиваване, а не формалното позоваване на документ, в който е посочен този факт. Дори да се приеме, че процесната сума от 7000 евро е собственост на жалбоподателя, с прехвърлянето ѝ на Л. Гази чрез превод от сметката му в „Револют“ той губи възможността да се разпорежда с нея. При липсата на други доказателства, с които се доказва бъдещо сигурно събитие – връщане на тази сума в патримониума му, и предвид установената наличност от 22 евро, не може да бъде направен извод, че Х. Ф. разполага със средства да осигури престоя си в РБ към момента на кандидатстването за получаване на разрешение за продължително пребиваване.

Удължаването на срока за произнасяне на ответния орган няма отношение към спора по делото и възраженията на жалбоподателя в тази връзка са необосновани, тъй като предходното разрешение за продължително пребиваване на чуждия гражданин е изтекло на 20.03.2025 г. Заявлението, с което е инициирано настоящото производство, е подадено на 09.03.2026 г., а представената кореспонденция с банката е от дата 30.05.2026 г./л.64-л.66/ Жалбоподателят е имал над една година да уреди законното си пребиваване в страната, като подаде навреме заявление за удължаване на срока на пребиваване, както и да елиминира риска да претърпи санкции от страна на банката. В този смисъл жалбоподателят следва да е бил запознат с общите условия на „Револют“, с оглед твърдението му, че те са мотивирали действията по изтегляне на средствата от сметката му. Неизпълнението на задълженията му по договора с „Револют“, включително изискването за представяне на документ за разрешено пребиваване, се дължи на поведението на чуждия гражданин и няма връзка с удължаването на срока за произнасяне на органа с 1 месец. Освен това в представената разпечатка от електронна кореспонденция с „Револют“ се сочи само,

че не е предоставена изискана информация, но не се конкретизира каква е тя, поради което от това не може да бъде направен извод, че има отношение към настоящия казус.

Нито се твърди от жалбоподателя конкретно нарушение на ЕКЗПЧОС, нито се установява такова по настоящото дело.

За пълнота следва да се отбележи, че по делото не е представено като част от административната преписка становище от ДАНС, във връзка със съгласувателната процедура по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, имаща задължителен характер за отдел „Миграция“. Липсата на изискано становище в контекста на процесния отказ не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като такова се изисква при предоставяне на разрешение за пребиваване, а в случая е постановен отказ, който освен това не се основава на становището на ДАНС, а е мотивиран с наличие на основания по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ – чужденецът няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Поради това не е допуснато съществено процесуално нарушение, което се е отразило на решението на органа по приложението на материалния закон. В този смисъл е и Решение № 3017 от 17.03.2026 г. на ВАС по адм. дело № 223/2026 г.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосноват отмяната му, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 102,26 евро, предвид фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 3 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ф., [дата на раждане], гражданин на Л., ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед рег. № 513з-4971 от 07.05.2026 г. на началника на отдел „Миграция“ – СДВР, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 100656/09.03.2026 г.

ОСЪЖДА Х. Ф., [дата на раждане], гражданин на Л., ЛНЧ [ЕГН], ДА ЗАПЛАТИ на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 евро за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: